

Mladi krmar mladega kolektiva

Izjeme potrjujejo pravilo, pravi star prevod. Če je pravilo, da so direktorji velikih in večjih organizacij starejši, izkušeni ljudje, potem je Jože Zagorc, 33-letni direktor dvatisočnega medvoškega Donita, ena od takih izjem.

«Prevzeti tako delovno mesto je predvsem velika odgovornost, hkrati pa tudi priznanje mojemu dosedanemu delu. Moja prva zaposlitev po diplomi na Fakulteti za naravoslovje in tehnologijo, smer kemija, je bila v Donitu in tako se tudi na tem mestu lažje znajdem, kot pa če bi prišel od zunaj. V tovarni sem delal pri več proizvodnih programih, tri leta sem bil direktor TOZD in ko sem se odločil o novi nalogi, sem mislil tudi na sodelavce, ki bodo delali z menoj in ker sem vedel, da bom delal s sposobnimi, kreativnimi ljudmi, sem se tudi odločil za delo direktorja. En sam človek le težko kaj naredi, rezultati so predvsem plod kolektivnega dela,« pojasnjuje Jože Zagorc svoj prihod na odgovorno mesto v tovarni.

«Kljub nekaterim deklarativnim načelom, da je mladim treba dati več priložnosti za dokazovanje, pa je še vseeno premalo mladih ljudi na najbolj odgovornih mestih. Kje tiči vzrok?»

«V Donitu so skoraj na vseh vodilnih mestih mladi ljudje, stari od 30 do 35 let, le dva direktorja TOZD jih imata čez štirideset. Donit je nasploh mlad kolektiv in mislim, da je prav, če ga mladi ljudje tudi vodijo. Mladi imamo res mogoče manj izkušenj, toda zato toliko več poleta, s katerim skušamo rešiti nastale probleme. Sicer pa nimam občutka, da bi me zaradi moje mladosti zapostavljali ali podcenjevali. Povsod te sprejmejo resno in spoštljivo, če se držiš dogovorjenih stvari. Če si soliden v poslovnem svetu, potem starost ni važna.»

«Jože Zagorc je bil dolga leta pravi Siškar, saj je bil krajan KS Ljubo Serčer. Potem je prišla poroka in selitev v center Ljubljane, od koder se vsak dan vozi na delo v Medvode.

«Se vam zdi, da so Medvode že periferija Ljubljane ali pa je to vendarle sestavni del mesta? Malce nenavadna je ta vaša vsakdanja pot, ko pa vemo, da glavni tok vsakodnevnega preseljevanja teče ravno v nasprotno smer — z obrobja mesta v center. Kako to, da si tudi vi ne poiščete dela bližje domu?»

«12 kilometrov razdalje danes ne predstavlja posebnega problema. Mislim, da mora človek predvsem opravljati družbeno koristno delo in pač dela tam, kjer je potreben. Sicer pa sem človek, ki težko sedi, sem pač bolj dinamične narave in mi tako operativno delo v delovni organizaciji veliko bolj ustreza kot pa razna druga opravila. Ob vsem tem pa tudi Medvode počasi postajajo del Ljubljane.»

«Zdi se, da imajo delovne organizacije v manjših okoljih pristnejše stike z okoljem, v katerem delujejo. Kakšni so odnosi Donita s krajevnimi skupnostmi na medvoškem področju?»

«Zelo dobri. Skušamo se čimbolj aktivno vključevati v krajevno samoupravo in pomagati pri reševanju perečih krajevnih problemov. V Donitu je zaposlenih precej delavcev, ki aktivno delajo v krajevnih organizacijah in tako je povezava še tesnejša. Zavedamo se, da delavec preživi v tovarni samo osem ur dnevno, ostalih 16 ur pa v krajevni skupnosti in da je prav zadovoljstvo delavca v domačem okolju prvi pogoj za kakovostno in učinkovito delo v tovarni.»

«Ste tudi vnet zagovornik rekreacije in predsednik delavsko športnega društva Donit.

«Nikoli nisem bil posebej dober športnik, toda s športom se zelo rad ukvarjam. Nogomet, košarka, odbojka, pozimi pa smučanje, so moje priljubljene športne zvrsti. V tovarniškem športnem društvu smo presegli okvire elitizma, ko so se z rekreacijo v glavnem ukvarjali le delavci iz skupnih služb. Trudimo se, da je to res društvo za vse, da se vsi udeležujejo njegovih akcij, da je skupna oprema dosegljiva vsem. Za uspešno delo so še kako pomembni dobri medsebojni odnosi in prav šport in rekreacija sta področji, kjer je moč marsikaj storiti za izboljšanje teh odnosov.»

«Poznamo vas tudi kot vnetega tabornika.

«Dva mandata sem bil predsednik šišenskih tabornikov, prek taborniške organizacije sem se tudi aktivno vključil v delo v krajevni skupnosti. Sedaj sem tudi član predsedstva ZTKO Ljubljana-Siška. No, v zadnjem času je moja aktivnost malce popustila, kajti urejanje stanovanja mi je vzelo preveč časa za aktivno delo na vseh področjih,« doda Jože Zagorc.

«Seveda je beseda tekla tudi o delu, uspehih in težavah Donita, ki se je pred kratkim vključil v novoustanovljeno sestavljeno organizacijo združenega dela Kemija.

«Slovenska kemična industrija ima vendarle nekaj stičnih točk, kjer bi z boljšim povezovanjem lahko dosegli ugodnejše rezultate. Predvsem gre za dogovarjanje pri delitvi dela, kajti nesmiselno je, da se proizvodni programi prekrivajo, hkrati pa je jasno, da vsak posameznik nima dovolj sredstev za velike investicije, ki jih zahteva bazna kemija. Te investicije pa moramo izvršiti, če hočemo dobiti surovine za del predelovalne kemije. S tesnejšo povezanostjo bo možen tudi bolj racionalen

nastop na tujih trgih, tako pri prodaji naših izdelkov kot nakupu potrebnih surovin. Z ustanovitvijo skupne interne banke naj bi dosegli boljše poslovanje s finančnimi sredstvi, velike možnosti pa imamo tudi pri skupnem razvoju informatike in računalniške mreže. Seveda pa je jasno, da je predvsem od zainteresiranosti članic SOZD odvisno, kako bo ta organizacija zaživel in kakšne koristi nam bo prinesla.»

«Vaši poslovni rezultati v letu 1980 so bili ugodni. Kakšni so nadaljnji načrti Donita?»

«Ob celotnem prihodu 2,2 milijarde dinarjev smo za akumulacijo namenili 180 milijonov dinarjev. Naše investicije bodo v prihodnje omejene zgolj na posodabljanje strojev in opreme, s čimer bomo odpravili nekatera ozka grla v proizvodnji in tako povečali naš obseg proizvodnje. Sicer pa imamo v teku dve investiciji: v Medvodah gradimo napravo za sežig odpadnih plinov, tako dobljeno energijo pa bomo porabili za ogrevanje, v TOZD Tesnila v Veliki Loki pa bomo razširili zmogljivosti za proizvodnjo avtomobilskih in industrijskih tesnil ter predelavo teflona.»

«Donit skoraj četrtino svojih izdelkov izvozi in to pretežno na konvertibilno področje. Kako vam uspe ob znanih visokih podražitvah na domačem trgu prodajati na svetovnem trgu po konkurenčnih cenah?»

«Skušamo se čimbolj racionalno obnašati. Cutiti je večjo angažiranost delavcev pri samem delu, zmanjšali so se bolniški izostanki, vse manj je fluktuacije delavcev, k čemur je poleg solidnih osebnih dohodkov — povprečni osebni dohodek je bil lani v Donitu prek 9.000 dinarjev, pripomoglo tudi dejstvo, da je vse več težav z zaposlovanjem, izboljšali pa so se tudi izpleni surovin. Na svetovnem trgu letno povečamo cene za 5 do 12 odstotkov, kako hitro rastejo cene na domačem trgu, pa je splošno znano.»

«Donit združuje sedaj deset TOZD, od tega je ena v Križevcih na Hrvaškem. Ob tem pa potekajo dogovori o tesnejšem sodelovanju tudi z drugimi OZD širom po Jugoslaviji.

«Z dobavitelji surovin se dogovarjamo o dolgoročnem sodelovanju. Tako smo se z zagrebškimi OKI že dogovorili o vlaganju 20 milijonov dinarjev v gradnjo zmogljivosti za preskrbo s fenolom, ki smo ga doslej uvažali. Z rudnikom azbesta v Bosanskem Petrovem selu se dogovarjamo o dobavi azbesta, ki smo ga tudi uvažali iz zahodnoevropskih dežel. Podobni pogovori tečejo s tovarno papirja v Ivangradu v Crni gori, ki naj bi nam zagotovila zadostne količine papirja za izdelavo fenolnih laminatov.

Takšni dogovori so še kako pomembni, ker je do surovin na jugoslovanskem trgu vedno težje priti za dinarje. Vsi bi radi imeli devize, teh pa seveda tudi mi nimamo v izobilju,« pravi Jože Zagorc, ki očitno ve, kaj hoče doseči in ki se hkrati zaveda, da nikoli ne ve preveč. Že samo nekatere knjige ekonomske vsebine na njegovi mizi v pisarni dajejo slutiti, da se zaveda, da je ob tako raznolikem in odgovornem delu samo strokovno znanje s področja kemije premalo in da je treba biti dobro podkovan na vseh področjih. Jožetu Zagorc očitno ne manjka dobre volje za tako izpopolnjevanje, Donit pa je dobil krmarja, ki bo kar najbolje s svojo mladostno zagnanostjo skušal prepeljati Donitovo barko mimo številnih čer in v našem domačem in svetovnem gospodarstvu.

France Kmetič